

Ko je v bratstvu in pri vodstvu dozorela odločitev, da v notranjem vrtu uredimo parkirišče in vhod v samostan, je prostor najprej omogočila češnja, ki so jo oglodali zajčki, njene sadove pa smo kar nekaj desetletij zobali bratje. Zdaj so njene korenine v kapeli sv. Frančiška, ki objema Križanega, in predstavljajo človeštvo: strto je tako kot Kristusovo telo, ki bo položeno v grob in bo na njem Oče razodel velikonočno skrivnost (ob njem in ob »votlinah«, ki predstavljata naše grobove, so imena naših pokojnih bratov).

Najbolj izstopa mavrica (podoba milosti, ne upora proti Božji ureditvi stvarstva!), kot znamenje zaveze in prisega »ne bom več prekel zemlje zaradi človeka, kajti mišljenje človekovega srca je hudobno od njegove mladosti ... ne bom več iztrebil vsega mesa z vodami potopa« (1Mz 8-9). V obdobju poganjskih religij se Bog zaveže sam pri sebi, ko na pot vere kliče Abrahama z obljubo zemlje in potomstva, ta zaveza že priča kuje naš odziv vere, zaupanja in zvestobe. Ko nas Bog vnaprej izvoli, nas kliče k spre-

obrnjenju srca (ga pozna bolje od nas) za poslanstvo: razume Mojzesov strah, a odločno zahteva, naj izpelje suženjsko ljudstvo iz Egipta v bogoslužje, da z njim sklene zavezo (daje postavo, ki zavezuje k izpolnjevanju).

Bog pozna faraonovo srce (zato napoved na osnovi podatkov, znamenj; gr. prognosis), najgloblje središče osebnosti, po dosedanjih vzorcih »se je zakrnilo ... si tudi tega ni jemal k srcu« v »je zakrnil srce«

(2Mz 7-14). Po sedmem opominu, nadlogi tvorov, ki se jih ne ubranijo niti egipčanski čarovniki, je potekel čas milosti, »Gospod pa je zakrnil faraonovo srce« (priznal je »grešil sem«, ni pa se spreobrn timer, on in egipčanski bogovi ne morejo zavarovati prvorojencev; s svojo vojsko bo končal tragično - kot pozneje Juda). Na dnu morja, umrljive narave, ne ostanemo zaradi potopa v Jezusovo smrt in vstajenje po krstu: rešeni smo po krvi Prvorojenca, nedolžnega jagnjeta. Kot predpodobo so enoletnega in neoporečnega priskrbele in hranile družine štiri dni, »potem naj ga vsa zbrana Izraelova skupnost proti večeru zakolje« (jagnje in dinamika z njim srce zrahlja, ne zakrkn timer); končno so »Mojzes in Izraelovi peli Gospodu pesem morja, prvo v Svetem pismu: »Pel bom Gospodu, ker je silno vzvišen; konja in jezdeca je treščil v morje« (2Mz 15) in tudi na koncu v nebeškem bogoslužju so na steklenem morju »pel pesem Božjega služabnika Mojzesa in pesem Jagnjeta« (Raz 15,3).

Jezusova prošnja »kakor v nebesih, tako na zemlji« prebuj a hrepenenje, zmehča voljo in okrepi duhovniško naravn timer za